

Lord Raffles

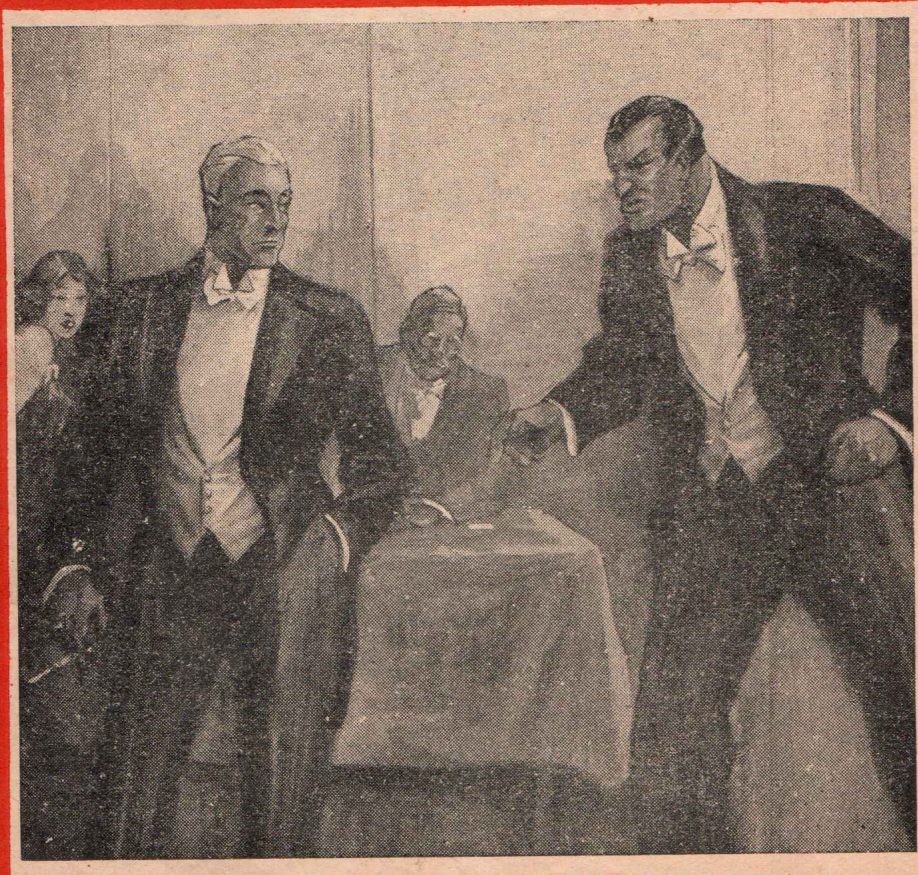
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

STEIGER 317

N° 2502

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

STEIGER 317

HOOFDSTUK I

NANETTE PIVOINE

De Interpol, een afkorting van Internationale politie, is een organisatie, door de politie van een aantal steden in Europa in het leven geroepen om de misdaad te bestrijden, en de misdadigers, die uit de gevangenis zijn ontvlucht en zich ergens verborgen houden op te sporen.

Deze organisatie is geen sinecure. In alle grote steden van vele Europese landen neemt de misdaad hand over hand toe. Elke dag staan de dagbladen vol met berichten over moorden, inbraken, straatroof en meer van dat moois, gepleegd door niets en niemand ontziende bandieten, die meestal met ongehoorde

brutaliteit optreden en stad en land onveilig maken.

Het spreekt van zelf, dat in een groot land als de Verenigde Staten van Amerika de misdaad eveneens welig tiert. Vooral ten tijde van het drankverbod vormden zich in de grote steden, San Francisco, Chicago, New York en ook elders benden, die zich toelegden op de smokkel van alcoholische dranken en toen de drankwet werd opgeheven, hadden de leden van deze benden zodanig de smaak beet gekregen van dit lucratieve beroep, dat zij overschakelden op de handel in verdovende middelen, blanke slavinnen, op inbraak en bankroof, soms op

klarlichte dag.

Het kon niet uitblijven, dat onder deze benden onderlinge twisten uitbraken, die vaak bloedig werden uitgevochten.

Er waren op het tijdstip dat deze vertelling aanvangt, in Manhattan, de zakenwijk van New York, twee elkander fel bestrijdende smokkeelaarsbenden.

Het staat vast dat een van de aanvoerders, Al Chipa geheten, toenadering had gezocht met zijn doodsvijand Ramose Cassoni, waarschijnlijk met het doel, een wapenstilstand te sluiten, en dit bestand te gebruiken om gemeenschappelijk strijd te voeren tegen een geheimzinnig personage, die door vele bladen brutaalweg John Raffles werd genoemd, de meester-inbreker, de stoutmoedige avonturier, de Grote Onbekende.

Hoe dit zij, het staat vast, dat Cassoni zich een gemene verrader betoonde, een afspraak maakte met Al Chipa, en laaghartig zes van diens mannen als beesten liet neerschieten in een kelder, gelegen onder het huis van een zekere Peter Nummi, een geducht en gevreesd nachthuishouder.

Slechts een van de slachtoffers ontsprong de dans, door louter toeval.

Die ene was Chipa zelf, maar hij genoot niet lang van zijn gespaarde leven, want nog geen twee dagen later werd hij door de onbekend gebleven inzittenden van een auto als het ware met kogels doorzeefd, en op slag gedood, een paar seconden nadat hij zelf uit een auto was gestapt.

Het was Raffles die deze laatste auto bestuurd had, maar dat had alleen de ongelukkige Chipa zelf kunnen zeggen, want niemand anders wist het, behalve Charles Brand, Raffles' vriend, en James Henderson, de reusachtige chauffeur, die Raffles slechts hoogzelden verliet.

Er kon niet de minste twijfel over

bestaan, dat die laffe moord was gepleegd door benedeleden van Cassoni, die de slachting op de anderen aldus wilden voltooiën.

Hoe vreemd het in de oren van een Europeaan ook mag klinken, aan een arrestatie, of zelfs aan een vervolging van Cassoni werd niet gedacht. Dit was toe te schrijven aan het feit, dat de schurk zeer machtige vrienden had bij de politie en zelfs bij de rechterlijke macht. Zo ontstellend groot, zo schrikjagend is de invloed van het geld op de menselijke geest.

Maar nu deed een raadselachtige gebeurtenis van zich spreken. Cassoni verdween op een nacht op een onverklaarbare wijze uit zijn hotelkamer, ondanks dat deze door vier leden van zijn lijfwacht bewaakt werd.

Men vond deze mannen terug in een toestand, die er op wees, dat de ontvoerder van Cassoni stellig assistenten moest hebben gehad. Een van de bandieten, een zekere Mayflower, was zwaar gewond en had brandwonden opgelopen door aanraking van een elektrische stroom. Pas later vond men het koperen dienblad terug, dat aan de onderzijde voorzien was van een uitsteeksel, waaraan men een van een stekker voorzien snoer had kunnen bevestigen. Een gedeelte van eboniet had de drager zelf, die dus zeer waarschijnlijk de rol van kelner had gespeeld, beschermd tegen de invloed van de elektrische stroom. Van de andere leden der lijfwacht was er een volkomen bewusteloos, toen een etagekelner 's ochtends het feit constateerde, en de beide overigen waren stevig gekneveld en gebonden, en verklaarden later aan de politie, dat zij waarschijnlijk door middel van een windpistool, die een gaskogel van blik en glas afschoot, in minder dan een seconde bedwelmd waren geweest.

Het openstaande balkonraam, en nog enige andere sporen wezen er op, dat de mannen die Cassoni had-

den ontvoerd, langs de brandtrap naar beneden waren gegaan en zo verder door een achterpoortje op een der binnenplaatsen van het hotel een smalle achterstraat hadden bereikt. Hier zou waarschijnlijk wel een auto hebben gewacht, die snel met de ontvoerde man was weggereden.

Waar deze zich nu bevond wist geen sterveling, maar dat lag zeker niet aan de politie die het uiterste in het werk stelde hem op te sporen.

Cassoni had namelijk zeer machtige vrienden bij de politie en dat werd op echt Amerikaanse wijze door een aantal dagbladen niet onder stoelen en banken gestoken.

Zo was daar onder anderen de commissaris van politie Marsh, die bekend stond als een groot vriend van Cassoni, en die een levenswijze voerde, die in het geheel niet in overeenstemming was met zijn betrekkelijk laag salaris.

Intussen begon het publiek te mompelen, het noemde een naam, en weer was het die van de onvindbare John Raffles. Velen twijfelden er niet aan, dat het de Grote Onbekende was, die Cassoni aan de circulatie had onttrokken, misschien wel voor altijd, niet door hem te doden, want een man als Raffles gebruikte zulke middelen niet, tenzij om zijn eigen leven te verdedigen, maar om hem voor de samenleving onschadelijk te maken, door hem ergens op te sluiten.

Intussen waren nu twee invloedrijke en machtige smokkelbenden plotseling beroofd van hun aanvoerders, en dat bracht niet weinig verwarring teweeg in de verschillende kampen.

Er is altijd wel een man, en vaak zijn het er méér, die loert op de dood of de arrestatie van een bendechef, die hem in de weg staat.

In het geval van Cassoni was er echter niet een man, maar een vrouw, die voorlopig de zaken zou waarnemen. Die vrouw was Nanette

Pivoine, bijgenaamd Roodkapje, een Française die door een samenloop van omstandigheden in de Verenigde Staten terecht was gekomen, daar was blijven hangen, van kwaad tot erger was vervallen, en eindelijk in de onderwereld verzeild was geraakt.

Haar bijnaam had zij te danken aan haar vuurrood, glanzend, dik haar. Zij had een opvallend blanke huid, zoals dat met roodharige vrouwen meestal het geval is, en zee-groene ogen, zij was zonder twijfel een mooie vrouw — maar die deed denken aan de bevalligheid en lenigheid van de jachtluipaard.

Wat Chipa aangaat, voor hem hoefde geen plaatsvervanger te worden aangesteld, want hij was dood en begraven.

Zo stonden de zaken, en de verwarring in beide fel vijandige kampen was groot, toen Nanette Pivoine voor het eerst krachtig optrad, en decreeteerde, dat er nog diezelfde nacht in het huis van Peter Nurmi een vergadering zou worden gehouden, waarbij zoveel mogelijk leden aanwezig moesten zijn, omdat zij een belangrijke mededeling had te doen.

Zo gebeurde het dan dat even na middernacht omstreeks honderd mannen bij elkaar waren in een der vergaderzalen van het huis van Pete Nurmi, de clandestiene drankhuis-houder, van wie werd beweerd, dat hij de behulpzame hand had geboden, bij het uitroeien van Chipa's lijfwacht, zonder dat echter een enkele politieagent ook maar een vinger naar hem had uitgestoken.

De vergaderzaal bevond zich op enige afstand van de dancing, maar voor ingewijden was deze heel gemakkelijk te bereiken.

Teneinde te voorkomen dat er bezoekers zouden komen, die er niets te maken hadden, of zelfs leden van andere benden, werden er twee deurdwachters aangesteld, die het wachtwoord moesten vragen.

Het was precies half één, toen de

leur opnieuw opening, en Nanette binnen kwam, en door het middenpad naar de kleine verhoging liep. Zij wipte het trapje op, liep achter de bestuurstafel om, duwde een mager man met een kaal hoofd die in het midden zat, tamelijk onzacht een weinig opzij, zodat zij zelf in het midden kwam te staan, en riep in de algemene stilte die was ontstaan, met haar enigszins hese stem:

— Goienavond jongens, hier ben ik. We zullen eens spijkers met koppen slaan. Ramose Cassoni is weg, en niemand weet waar hij is. We weten wie hem heeft ontvoerd, maar daar schieten we niets mee op. Het enige, dat we weten is, dat Cassoni voorlopig niet terug komt. Maar onze organisatie moet bestuurd worden, als we met succes willen optreden; de troep van Chipa krijgt er ook gauw eentje bij, en wij moeten klaar staan om te kunnen vechten, als het nodig is. Ik heb jullie hier bij elkaar geroepen om...

— Om een nieuwe aanvoerder te kiezen! klonk een andere stem.

Roodkapje wendde langzaam het hoofd in de richting, waaruit de stem had geklonken, en haar zee-groene ogen schoten vonken toen zij afgemeten vroeg:

— Wie zei dat daar?

— Dat zei ik, Mutt Bishop, zei dezelfde stem.

Er volgde een kortstondig zwijgen, vóór Roodkapje met de blik van haar doordringende ogen strak op de spreker gevestigd zei:

— Jij bent altijd een beetje in de contramine geweest, Mutt. Ik heb Cassoni dan al ook eens tegen je gewaarschuwd, maar hij was in dat opzicht veel te goed van vertrouwen. Ik wil maar zeggen dat Mutt zeker al op een ritje zou zijn meegenomen, als Cassoni niet zo'n goede lobbist was geweest. Nu begin je zeker al weer tegen te spreken, Mutt.

— Welneen, zeg maar wat je op je hart hebt. Ik wijs er alleen maar op, dat we hierheen zijn gekomen om een nieuwe aanvoerder te kie-

zen. Nu, daarvoor stel ik mij kandidaat.

— Laat me niet lachen, Mutt, zei de lijkige stem van zoëven. Daar ben je absoluut ongeschikt voor. Neen, ik ben veel beter geschikt, en ik neem de vrijheid, dames en heren, mij bij deze kandidaat te stellen voor het leiderschap. Ik ben...

Roodkapje sloeg zó hard met haar hamer op het tafelblad, dat de glazen, die daarop stonden, begonnen te rinkelen, en haar stem had een dreigende klank, toen zij boven het gelach uitriep:

— Nu is het uit! Niemand heeft te spreken, vóór ik hem of haar het woord geef. Als jij chef wordt, kaalkop, lag de hele boei binnen een dag tegen de grond. En nu zwijgen jullie, want ik heb te spreken. Jullie zeggen dat we hier zijn, om een nieuwe chef te kiezen. Dat is maar half waar. Waarvoor zouden wij zoveel tijd verknoeien? Jullie kennen mij. Ramose Cassoni vertrouwde mij alles toe, alles. Ik ken de geheime opslagplaatsen, ik ken onze leveranciers, ik ken de sluipwegen in het gebergte, langs de kust, de geheime afspraken, — de geheime seinen — alles! En daarom zal ik optreden als jullie aanvoerder, totdat Cassoni terugkeert.

— Je weet heel goed dat dat nooit gebeurt, zei Mutt Bishop nijdig. Dat wil dus zeggen, dat jij hier voorgoed de baas zou spelen. Ik voel er niets voor; een vrouw aan het hoofd is immers niets gedaan. Wij moeten iemand hebben met hersens.

Nanette Pivoine trok haar bovenlip verachtelijk op, en antwoordde:

— Ik zal je tonen, Mutt, dat er zeker nog genoeg vrouwen zijn met hersens. Willen jullie me een kans geven, jongens? Je begrijpt wel, dat ik het voor de vorm vraag, want ik weet zeker dat Ram mij zelf als zijn opvolgster zou hebben aangewezen, als hij geweten had wat hem te wachten stond.

Roodkapje bleek vele medestanders te hebben, waarvan zij zich van

te voren ook wel degelijk van overtuigd had. Velen begonnen te juichen en bravo te roepen, totdat er plotseling een heldere, rustige stem klonk, niet ver van de deur, die boven het rumoer uit verstaanbaar was, en zei:

— Stilte! Van een vrouw moeten we hier niets hebben. Alle respect in menig opzicht voor het vrouwe-

lijk geslacht, maar aan het hoofd van een smokkelaarsorganisatie is een vrouw misplaatst. Ik ben zo vrij me voor te stellen, Jim Perry uit Chicago. Hier voorlopig nog onbekend, maar dat zal niet lang meer duren. Jullie hebben een aanvoerder nodig die het vak verstaat? — Hier staat er een!

HOOFDSTUK II

EEN HARDHANDIGE BIJENKOMST

De man die deze woorden geroepen had, kwam zonder enige haast, en zonder het minste spoor van vrees, ofschoon er reeds nu menige vijandige blik op hem geworpen werd, langs het middenpas naar de verhoging wandelen waar het interim bestuur zetelde.

Hij was niet veel kleiner dan zes voet, en krachtig gebouwd, als iemand die veel aan sport doet.

Zijn haar was grijs, bijna wit, waarmede op eigenaardige wijze de donkerbruine kleur van zijn gelaat contrasteerde.

Desondanks viel er niet aan te twifelen, dat de man hoogstens een jaar of veertig kon zijn, want zijn gang was veerkrachtig, zijn houding was kaarsrecht, zijn ogen straalden energie uit, en zijn sterke, gave tanden waren blinkend wit.

Aldus stapte deze indringer op kaarsrechte benen afgemeten en met lichtslingerende armen naar het podium, en fronste even de wenkbrauwen, toen hij bemerkte dat Roodkapje haar plaats nog niet had geruimd, maar hem met een loerende blik aankeek.

Het was op dit ogenblik zó stil in de zaal dat men niets hoorde dan de zachte schreden van de kandidaat naar de hoogste functie in de bende.

Eindelijk stond de vrouw van haar

stoel op en zei:

— Wie ben jij, dat jij ons hier de wet durft voorschrijven?

— Ik heb mijn naam al genoemd, en die heeft iedereen kunnen verstaan. Als er soms iemand een beetje doof mocht zijn, zoals dat wel eens meer voorkomt bij aftakelende dames en... heren, dan wil ik die wel herhalen.

— Jim Jerry is mijn naam, en ik kom uit Chicago.

— En mag men vragen hoe je hier bent binnen gekomen? Hebben de deurwachters je dan niet terug gewezen? vroeg Nanette.

— O zeker; — dat probeerden zij tenminste, en nu is de ene bezig, de ander te verplegen. Ik heb tot mijn spijt een van de brave drempelwachters moeten neerslaan, want ik ben niet gewoon, dat mij de doorgang versperd wordt, maar binnen een paar dagen kunnen jullie hem wel weer gebruiken. Nanette, sta op, dan kan ik je plaats innemen.

— Die man is gek, riep Roodkapje woedend. Waar zie je ons voor aan, Mr Jim Perry? Wat kan het ons schelen of jij uit Chicago komt? Wat weet jij van onze zaken af?

— Meer dan je denkt. Misschien zou je dat weten, Roodkapje, als je in de nacht van de ontvoering, dat is dus eergisteren, in de buurt van je vriend was geweest, inplaats van te

gaan dansen op het jacht van een schatrijke, Engelse idioot.

Roodkapje werd wit van woede, en krijste:

— Wat gaat jou dat aan? Waar bemoei jij je mee? Jongens, moeten we dit gezwam nog langer aanhoren? Gooi die kerel er uit, want hij is vast en zeker dronken!

Er scheen niet veel animo voor te bestaan, het bevel op te volgen; Jim Perry liet een kort lachje horen, stak een sigaret op en hernam doodbedwaard:

— Geen gegadigden, naar het schijnt. Bravo, dat beschouw ik als een goed voorteken. Luister nu eens rustig, jongens, en jij ook, Nanette. Het is duidelijk, dat jullie een man nodig hebben, die op zijn minst de gelijke is van de zoekgeraakte Cassoni — en die ook alles weet wat hij wist... en dat

— Zo... weet jij dat?... Nu ik weet het óók... ik ken al zijn geheimen, riep Nanette. Alles heeft hij op papier gezet en ik heb zijn aantekenboek...

— O ja?... En waar denk je dan dat boek te vinden, Nanette? vroeg Jim Perry.

De vrouw keek hem strak aan, en vroeg toen:

— Wat bedoel je daarmee? Wat moet die vraag betekenen?

— Wel, ik heb alles uit dat boek overgeschreven en die papieren heb ik hier in mijn binnenzak, en ik ken de inhoud al uit mijn hoofd.

— Wat is dat? — heb jij dat boek gestolen? vroeg de vrouw, sissend, en in gebukte houding, alsof zij werkelijk een verscheurend dier was, kort voor de sprong.

— Stelen is een heel lelijk woord, dat hier volstrekt niet past. Maar ik zal je niet langer in het onzekere laten, Nanette, jou niet, en ook de jongens niet, die hier met zoveel aandacht en klaarblijkelijke welwillendheid naar mij luisteren... op een paar betreurenswaardige uitzonderingen na. Ramose Cassoni verwachtte mijn komst; ook dat kun

jij in zijn brieven vinden. De trein was laat die nacht; ik reed regelrecht naar het hotel Marconi, een slaperige portier noemde mij zijn kamernummer, ik ging er heen en vond tot mijn verwondering de gangdeur op een kier staan, en toen ik binnentrad, lieve dames en geachte heren — toen was het alsof ik in het kasteel van de Schone Slaapster terecht was gekomen. Daar lagen vier mij onbekende heren in allerlei onbevallige houdingen, alsof zij door de bliksem getroffen waren. Ik ging de slaapkamer binnen, vond het raam open, en zelfs een kind had nu de toedracht van het geval wel kunnen raden. Als ik een kwartier eerder was gekomen, had ik de ontvoering kunnen beletten; nu kon ik niets anders doen, dan voordeel trekken uit deze plotselinge ontstane situatie.

— En jij gapte zijn papieren! gilte Nanette wit van drift.

— Al weer zo'n lelijk woord, zei Perry, het hoofd schuddend. Had ik anders kunnen doen? Cassoni was mijn vriend, dat weet iedereen hier, en ik had zeker risico willen lopen om hem te redden, als ik maar bijtijds was gekomen. Nu er toch niets meer aan te doen was, zag ik dadelijk mijn kans. Zelfs in Chicago weten wij wel, dat Cassoni als jullie aanvoerder de bezitter was van een aantal kostelijke geheim-pjes, die hij nooit heeft willen prijs geven. Om kort te gaan, ik nam die kostbare aantekeningen tot mij, omdat ik onmiddellijk inzag welk een voorsprong mij het bezit van die geheimen op alle andere kandidaten zou verschaffen. Chicago bevalt mij niet langer, het wordt me daar te heet onder de voeten, en hier bood zich een schitterende gelegenheid aan in een stad, waar ik altijd graag heb willen wonen. Jullie hadden mij stellig niet gekozen zonder enige aanbeveling, — maar als bezitter van Cassoni's paperassen moet ik jullie, dunkt mij, als het ware als een gebraden duifje in de mond vliegen.

— Een gebraden duivel! riep een stem achter in de zaal. We lusten jou niet!

— Wil de heer die zich zo onbeleefd uitdrukt zich even kenbaar maken? vroeg Jim Perry, zonder zelfs op te zien of van houding te veranderen.

Het bleef even stil, toen ontstond er achteraan in een hoek van de zaal enige beweging, waar een grote, zwaargebouwde man opstond, en met grote stappen naar Perry toe kwam en vlak voor hem bleef staan.

— Hier ben ik, zei hij grijnslachend. Mijn naam is Owen Pernut, bijgenaamd het kwade varken. Ze hadden me ook, wat mij betreft, gerust mogen noemen het levende heiblok. Wat onder mijn vuisten komt, vermorzel ik.

— Te oordelen naar je vuisten — ongetwijfeld, zei Perry glimlachend, terwijl hij zijn nagels inspecteerde. Dus jij hebt die hatelijkheid geuit?

— Ja, dat was ik. En dat zal ik zo dikwijls doen, als ik verkies. En maak nu maar dat je wegkomt, voor het varken werkelijk kwaad wordt, want dan zouden we meteen wel een ziekenauto kunnen opbellen.

— Zeer geestig, Mr Pernut, maar ik ben niet van plan weg te gaan. Smeer 'm, wil je. Ga naar je plaats terug.

Het werd doodstil in de zaal, en iedereen keek vol verwachting naar het tweetal, dat daar tegenover elkaar stond.

Pernut liet een schamper lachje horen, trok zijn rok uit, hing die netjes over een stoelleuning, sloeg zijn hemdsmouwen een weinig om, zette zich in postuur, en kondigde aan:

— Binnen vijf minuten moeten ze je bij elkaar vegen.

Meteen bracht hij zijn rechtervuist naar achteren, maar verder kwam hij niet.

Niemand had precies kunnen zeggen, hoe het eigenijk in zijn werk ging, zo snel speelde het zich af.

Perry had snel één enkele bewe-

ging gemaakt en Mr Pernut smakte vijf meter verder tegen de vloer, met een geweld, alsof er inderdaad een heiblok met de planken kennis maakte.

Hij bleef wel een seconde of tien liggen, en kwam toen moeilijk overeind, wreef met een vaag gebaar langs zijn voorhoofd, en keek versuft om zich heen.

Perry, die zijn aandacht al weer bij zijn nagels had, zei spottend:

— Al weer wakker, Mr Pernut? Als je nu maar niet zegt: «O moeder, wat is er met me gebeurd?», want dat klinkt zo kinderachtig. Hier is je jas, sta op, en ga naar je plaats.

Een ogenblik scheen de reus zich nog te willen verzetten; hij kwam wankelend op Perry toe, maar een blik in diens staalharde ogen bracht hem tot andere gedachten. Hij ving de rok op, die Perry hem had toegegooid, trok deze aan, en ging binnensmonds mompelend naar zijn plaats terug.

— En hoe staat het er nu mee? vervolgde Perry, alsof er niets gebeurd was. Ik heb nu getoond wie en wat ik ben. Als jullie me niet als aanvoerder accepteren... best..., dan zal ik mij weten te troosten; dan krijgt de bende van wijlen Chipa mij als aanvoerder, en ik geloof niet, dat dit wel in jullie voordeel is.

Dit argument scheen indruk te maken. Hier en daar werd gejuicht, en een paar riepen er zelfs:

— Leve Jim Perry, onze nieuwe aanvoerder!

Nanette Pivoine, die zwijgend had moeten zien, hoe de reus binnen een tel werd neergeslagen, riep nu woedend:

— Neen, dat is de gewoonte niet! Waarom geen behoorlijke verkiezing?

— Maar lieve jongedame, — was er sprake van een verkiezing, toen je je eigen persoontje op de voorgrond schoof? vroeg Perry met opgetrokken wenkbrauwen. Ik verkies niet langer te wachten. Binnen een

minuut moet alles beslist zijn.

Zonder van het trapje gebruik te maken, sprong hij op het podium, keek de zaal rond, en riep met stentorstem:

— Wie mij als aanvoerder op de proef wil stellen, laten wij zeggen voor een maand, steke de hand op.

Het was een groot aantal handen, dat plotseling oprees.

— Wie mij geen kans wil geven, steke de hand op; zei Perry, toen al die handen weer gezakt waren.

Het tellen viel ditmaal al heel gemakkelijk; het waren er zeker niet meer dan zeven of acht.

— Je ziet het, Nanette, hernam Perry glimlachend zich tot de vrouw wendend, die haar teleurstelling verborg achter een masker van minachting en trots.

— Het is goed, zei zij kortaf, van het podium stappend. Ik moet me er wel bij neerleggen, maar het zal jullie geen geluk aanbrengen, verraaderlijke honden.

Van deze stilte maakte Perry gebruik om het woord te nemen.

— Nu ter zake! riep hij uit. Er moet nu eens gewerkt worden. De zaken hebben al te lang stil gelegen door het betreurenswaardig verdwijnen van Cassoni. Uit de papieren heb ik gezien, dat de troep van Chipa, al zijn er dan ook zes van de besten opgeruimd, heel gevaarlijk voor ons kan worden. Maar wij zullen tonen dat wij het beter kunnen, en morgen zal ik een plan uitwerken, waarvan jullie zullen opzien. Gelukt ons dat, dan moeten jullie uitspraak doen over mij. Ik logeer voorlopig in het huis van een vriend, die jullie toch niet kennen, en daar ben ik voorlopig te vinden. Morgenochtend verwacht ik jou bij mij, Mutt Bishop, want jij lijkt me nogal leep, en dan breng je twee van de luitenants van de bende mee. Laat ik jullie overigens zeggen, dat ik van een bankoverval ook niet vies ben, mits goed voorbereid en een behoorlijk bedrag opleverend. Ik ben van oordeel dat hier te weinig om-

gaat. Er is met mannen van jullie slag veel meer te bereiken.

Er klonken enkele kreten van instemming.

Wit van woede, ongeveer halverwege het gangpad, wendde Nanette zich naar het podium om, en riep de pasbenoemde aanvoerder toe:

— Knap jij het dan maar op zonder mij, mooie meneer, want ik ben niet van plan, mijn tijd te verknoeien met een bende, die zo gek is, een wildvreemde indringer tot aanvoerder te kiezen.

Resoluut liep zij naar de deur, met een paar man, die haar volgden, aldus te kennen gevend, dat zij de vriendin van hun vroegere aanvoerder trouw wilden blijven.

Onder deze bevond zich natuurlijk ook Owen Pernut, die nog steeds niet bekomen was van zijn nederlaag.

Hij wist de andere mannen, zodra de deur was dichtgevallen, vóór te komen, vatte Nanette onder de arm, en fluisterde:

— Wij moeten nu onmiddellijk eens samen praten, Nanette.

Zij keek een ogenblik in het verhitte, van wraakzucht vertrokken gelaat — en glimlachte.

Zij wist, als een sluwe vrouw, dat zij reeds in deze man het werktuig had gevonden, dat haar zou kunnen dienen om haar wraak te koelen.

De mannen die achter haar kwamen hadden het gebaar van de reus en het glimlachje van de vrouw gezien. Zij begrepen dadelijk de situatie want het was voor niemand in de bende een geheim gebleven, dat het kwade varken een goed oogje had op de vriendin van zijn chef.

Nu was de weg vrij, en Pernut zou er zeker van profiteren. De reus had een deur opengestoten, knipte het licht aan, en deed de deur achter zich dicht. Nu bevond het tweetal zich in een klein, goed gemeubeld vertrek, behorend bij de woning van Nurmi.

— Ik zal niet veel tijd verbeuzelen, Nanette, zei Pernut. Van mijn

gevoelens voor je heb ik nooit een geheim gemaakt. Je hebt die afge-
wezen; — misschien ga je er nu an-
ders over denken. Wij beiden haten
die vent uit Chicago, die zich hier
is komen opdringen als de pest. Wij
allebei willen dus wraak nemen. Dat
kunnen wij het best doen, als wij
elkander helpen. Die Perry moet er
uit, tot iedere prijs. Ben je het daar-
mee eens?

Zonder zich een ogenblik te be-
denken, stak de vrouw hem de hand

toe. Hij wilde haar naar zich toe
trekken, maar zij maakte zich da-
delijk met een lenige beweging los,
en zei met een kort lachje:

— Niet zo haastig. Jullie mannen
zeggen zelf altijd: zaken gaan vóór
het meisje. Dus daaraan houden we
ons. Als het andere geschied is —
want een vrouw kent maar een ding
dat boven de liefde gaat, en dat is
bevrediging van haar wraakzucht,
dan zullen we wel verder zien.

HOOFDSTUK III

DE BESPREKING GAAT NIET DOOR

De straat, waarin het huis was gelegen, bewoond door de vriend van Jim Perry, die hem tijdelijk onderdak verschaft had, bevond zich in een van de noordelijke wijken van Bronx, en dus een heel eind verwijderd van de nachtkroeg van Nurmi. In de loop van de ochtend van de volgende dag, had de vriend in kwestie, met een voortreffelijke prismakijker gewapend, niet ver van een der ramen gezeten, en een grondige studie gemaakt van de huizen in de omgeving.

Tegen het middaguur ging de deur open; Jim Perry trad binnen, wierp zijn hoed op een stoel, en vroeg dadelijk:

— Iets bijzonders, Charles?

— Ik geloof dat het gauw zal gaan spoken, zei de man die op de uitkijk zat. Er is iets gaande in het hoekhuis, schuin hier tegenover, op de vierde verdieping. Om negen uur zowat is er een kist binnengedragen, die heel zwaar was, en om tien uur zijn er nog een paar kleinere kisten gebracht.

— Een mitrailleur met de nodige munitie; zei Perry laconiek.

— Dat denk ik ook. Zij hebben echter het gordijn laten zakken, maar je kunt wel raden wat daar achter gebeurt. Wordt de onderneming niet een beetje te gevaarlijk, Edward?

— Waarom? Toch niet van wege de mitrailleur of de stengun die ze daar opstellen, om de arme Jim Perry tot een zeef te schieten? Gelukkig heeft dit huis nog een andere uitgang, al is die ook minder bekend, en zij zullen daar aan de overzij lang kunnen wachten eer zij een doelwit voor hun schoten krijgen. Hoe zagen de lui eruit, die je hebt zien binnengaan?

— Eerst is er een heel grote gekomen, zoiets als onze Henderson, die zonder veel hulp de zware kist uit de vrachtauto haalde en binnenshuis bracht.

— Dat moet dan mijn tegenstander van gisteren zijn geweest, een zekere Owen Pernut, die de veelzeggende bijnaam draagt van het kwade varken. Inderdaad een potig heerschap, en het was maar goed, dat ik hem niet de tijd gunde, mij te raken. Als hij een evengoed schutter is als bokser, dan zou het inderdaad wel eens ons laatste avontuur kunnen zijn, als wij het in ons hoofd kregen, van nu afaan het huis aan de voorkant te verlaten. Waar is Henderson?

— Hij is bezig met de motor van de auto na te zien. Hij was bang dat de schoten, die er bij een vroegere gelegenheid op de wagen gelost zijn, schade konden hebben aangericht. Heb je hem nodig?

— Niet direct, maar toch wel binnen een half uur. Ik verwacht hier een paar van mijn onderdanen, en het is beter dat hij dan in de buurt is.

— Vrees je dan voor handtastelijkheden?

— Men kan nooit weten, antwoordde Raffles. Mij hebben ze niet herkend, maar misschien zouden ze het jou doen, ofschoon ik moet bekennen, dat je je voortreffelijk hebt vermomd.

Charles Brand knikte bevestigend met het hoofd, maar erg gerust was hij niet. Hij was niet vrij van een gevoel van pessimisme en kon zich de stoutmoedigheid niet voorstellen van een man, die zich geheel alleen waagde temidden van een groot aantal vijanden, zonder twijfel allen gewapend, en vast besloten om hem bij de minste argwaan dadelijk neer te schieten.

Men moest wel over een bijzondere dosis moed en stalen zenuwen beschikken om zich dan toch in het hol van de leeuw te durven wagen.

Het diende evenwel tot niets Raffles nu nog tot andere gedachten te willen brengen. Hij had zich vast voorgenomen, de hele bende uit te roeien, wat het ook zou mogen kosten, en New York althans van dit kwaadaardig gezwel te zuiveren.

Er was nóg iets, dat Raffles aantrok. Er moest ergens een kas zijn, waaruit de verschillende smokkelondernemingen werden gefinancierd, maar waar dat geld zich bevond, wist Raffles nog niet. Waarschijnlijk was Cassoni er de beheerder van geweest, maar er was geen gelegenheid geweest, in de nacht van de ontvoering zijn brandkast te openen; men kon er wel zeker van zijn, dat het geld dat er zich in bevonden had, reeds de volgende ochtend in veiligheid was gebracht, waarschijnlijk door Nanette Pivoine of door een van de meestvertrouwde luitenanten van Cassoni. De bende beschikte over miljoenen, maar dat kapitaal was voor het grootste ge-

deelte veilig belegd op verschillende banken, maar daarnevens moest er nog een groot bedrag aan contant geld zijn. Raffles had zich vast voorgenomen, zich daarvan meester te maken.

Raffles, die midden in de kamer was blijven staan en naar buiten had gekeken, zei:

— Zij halen het gordijn op, Charles. Ik geloof dat het beter is, als wij ons in de achterkamer terugtrekken. Zij zouden waarachtig in staat zijn op goed geluk deze twee vensters onder vuur te nemen.

Brand stond op en verdween met een haast die aantoonde, dat hij de juistheid van die opmerking volkomen begreep.

Het was precies half twaalf toen Henderson die gereed was met zijn werk, de gehele deuropening vulde met zijn reusachtige gestalte, en het bezoek aankondigde van Bishop en een zijner vrienden.

— Dat zijn de meest betrouwbare luitenanten van Cassoni, amice, zei Raffles zacht.

— Vertrouw je hen?

— Voor zover je een van dat soort lui vertrouwen kan, amice, maar in ieder geval zullen zij mij geen kwaad doen, zolang zij geloven, dat het hun voordeel zal opleveren, als ik aan het hoofd van de bende sta.

— Zal ik blijven of heengaan?

— Ja, ga maar, dat is beter, maar blijf met Henderson in de buurt. Het kleine kleedhokje daar is uitmuntend geschikt.

Henderson en Brand hadden zich nauwelijks teruggetrokken in het kleine kabinet of Bishop en een andere man met een sluw vossengezicht traden binnen.

Beiden keken een weinig verbaasd rond, en Raffles zei glimlachend:

— Een beetje bescheiden, nietwaar? Het gaat voorlopig niet anders, jongens, want ik heb geen keuze; — de bloedhonden van Chicago zitten me op de hielen. Wacht maar totdat ik hier connecties heb aangeknoopt met de hoge ome van

de politie; dan voel ik mij veiliger, en ga ik mij ook behoorlijk inrichten.

Bishop keek hem een ogenblik onderzoekend aan, en zei afgemeten:

— Ik ben bang, dat dat niet zo gemakkelijk zal zijn, Perry. Je hebt een heel kwade tegenstander in Owen Pernut. Wel eens van Marsh gehoord?

Raffles trok een verwonderd gezicht en zei:

— Marsh? Is dat niet een componist van populaire liedjes?

— Neen. Als hij iets componeert, dan vallen er meestal harde klappen bij. Marsh is commissaris van politie in onze wijk, en Cassoni was een groot vriend van hem. Je hebt Pernut nu tegen je, en zijn eerste stap zal zijn, naar Marsh te gaan, en diens bescherming in te roepen; — natuurlijk tegen een behoorlijke schadeloosstelling.

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles met een glimlach. Maar je vertelt me niets nieuws. Pernut is heel boos op me; ga maar eens mee, dan zal ik jullie eens wat laten zien.

Toen zij in de voorkamer waren, wees Raffles naar het raam, en zei rustig tot Bishop:

— Zie je dat huis daar aan de overzij, neen, schuin hierover, op de vierde verdieping. Die twee hoekramen. Zie je niets?

— Hoe kan ik iets zien; de gordijnen zijn neergelaten.

— Niet helemaal. Ze blijven wel een handbreed van het kozijn, en door de kier zitten de bespieders mijn voordeur in het oog te houden. Je hebt natuurlijk wel eens van een mitrailleur of een stengun gehoord? Er staat er een achter dat gordijn. De loop is op onze huisdeur gericht, en zodra ik te voorschijn zou komen, zou het lood beginnen te regenen. En reken er maar op, dat, als jij toevallig naast me liep, ze zich geen ogenblik zouden bedenken om toch te schieten.

— Je vat het nogal kalm op! riep Bishop, verblekend. Ben je zeker

van je zaak?

— O ja, ik weet het zeker. Ik heb de kisten naar binnen zien dragen. Ze wisten natuurlijk niet dat ik al hier was. Maar ga maar mee, naar de achterkamer terug, want ze mochten ons hier eens zien, en deze kamer is van dat raam uit te bestrijken.

Bishop volgde met ongewone haast zijn gastheer naar de achterkamer. Zodra zij weer in de achterkamer stonden, zei hij:

— Luister eens, Perry, we kwamen hier, dat weet je, om je proefstuk met je te bespreken, maar wij vinden het hier een beetje gevaarlijk.

Hij nam zijn hoed, en zei:

— Als je de dag van vandaag overleeft, Perry, kunnen we nog wel eens nader spreken.

— O, best, zei Raffles, maar ben je dan niet bang dit huis te verlaten? Als ze je eens voor mij aanzagen?

— Ik ben gelukkig bijna twee hoofden kleiner, antwoordde Bishop, die echter alles behalve gerustscheen te zijn. Ze hebben me daarnetoch zien binnen gaan, en toen ook niet geschoten.

Raffles keek de man een ogenblik doordringend aan, lachte even, legde hem de hand op de schouder, gaf hem een duw in de richting van de deur, en zei:

— Maak dan maar dat je wegkomt. Maar het is heel jammer, werkelijk, je gooit je eigen voordeel te grabbel. Ik had werkelijk een heel mooi plannetje, een onderneming, zoals jullie zelfs in de beste dagen van Cassoni niet gekend hebben. Morgen had ik het gemakkelijk ten uitvoer kunnen brengen.

— Morgen? Als het dan nog maar niet te laat is, Perry.

Het tweetal knikte Raffles toe, en vertrok.

Raffles wachtte totdat hij de straatdeur hoorde dichtvallen, en toen zich niets deed horen, opende hij de deur van het kabinet, en

wenkte Henderson en Brand om binnen te komen.

— Het schijnt dat de ratten het schip gaan verlaten, zei Brand met een lachje, dat niet erg van harte ging.

— Het lijkt er wel wat op, want het is zeker, dat Bishop zich liever niet verbindt met een man die ten dode is opgeschreven. Het laat mij uiteraard volkomen onverschillig, of Bishop wil helpen of niet. De hoofdzak is, dat ik de aanvoerder van de bende blijf, maar Bishop schijnt daaraan te twijfelen. Hij denkt dat ik zelfs de dag van morgen niet haal, maar daarvan zal hij raar op zijn neus kijken. Mijn proefstuk zal ik afleggen, en ik wil dat het tevens een meesterstuk wordt, — althans van mijn standpunt beschouwd. Het begin is echter het moeilijkste, want ik vrees dat het samenhangt met de mitrailleur daar aan de overzijde. Wat zou je er van denken, Charles, als wij daar eens een kijkje gingen nemen?

— Wel, je zou mij evengoed kunnen voorstellen met enige ponden lood aan mijn benen in het water te springen.

— Nu, die vergelijking is wat kras, amice, zei Raffles lachend. Het

zou mij niet verwonderen als wij zonder veel moeite in die kamer daar konden doordringen.

— Maar — met welk doel, in naam van alles wat logisch is? riep Brand uit.

— Met welk doel? Vraag je dat nog? Zo iets is strafbaar. Het zou een prachtig middel zijn om Pernut, Nanette Pivoine en consorten te bewijzen, dat ik niet bang ben voor hen. Als ik dat nu niet toon, loop ik de kans op een revolvershot of op een messteek op een donkere straathoek te worden onthaald. Wij zullen dus zeggen dat mijn proefstuk begint achter die twee neergelaten gordijnen daarginds. Charles, kijk niet zo somber, vertrouw op me... ik voel mij werkelijk vol ondernemingslust. James, maak jij het een en ander gereed; wij zullen touwen nodig hebben, denk ik, niet al te dik, maar sterk, een paar stevige messen, mijn klein etui met instrumenten, en...

— En mijn ploertendoder, mylord? vroeg de reus met een grijns-lach.

— Ja, steek die maar bij je, James. Een voorgevoel zegt mij, dat die mensen daarginds harde koppen hebben.

HOOFDSTUK IV

DE OVERVAL

Het huis waar Raffles, Brand en Henderson hun intrek genomen hadden, had aan de voorzijde een kleine tuin, een van die lapjes grond met een laag muurtje er om, die men in deze wijken van New York, waar de bodem nog niet zo erg duur is geworden, tamelijk veelvuldig aantreft.

Er kon dan ook niet de minste twijfel over bestaan, of de man die de voordeur verliet en acht of tien stappen moest doen om het tuinhokje te bereiken, zou halverwege door de stengun of mitrailleur die in het huis aan de overzij stond opgesteld, onder vuur worden genomen.

Maar Raffles had net zolang gezocht, tot hij een huis had ontdekt, dat ook nog een achteruitgang had, tussen twee schuttingen, die de kleine achtertuintjes afsloten.

Men kon gerust als zeker aannemen dat de heren van de mitrailleur dit niet wisten, want het noorden van Bronx is een gebied, waar de smokkelaars niets te zoeken hebben, omdat er niets te vinden is.

Het was door deze zelden gebruikte schuttingdeur, dat Raffles, Brand en Henderson zich verwijderden, om zo een straat te bereiken, waar het op dit ogenblik heel stil was.

Natuurlijk had Raffles eenvoudig het hoekhuis in kwestie binnen kunnen gaan, maar dat kwam hem toch wel wat al te gevaarlijk voor, want hij kon er vast op rekenen, dat er ergens een paar spionnen zouden staan, die iedere binnentredende

heel nauwkeurig opnamen, en hem natuurlijk direct zouden herkennen. Ook zou er wel ergens een auto wachten, en wie kon zeggen of die wachtpost, als hij Raffles herkende, hem niet eenvoudig overhoop zou schieten, en er met die auto van doorgaan.

Hij moest dus op een andere wijze te werk gaan.

De drie mannen waren zeer eenvoudig gekleed, en konden desnoods doorgaan voor werklieden; daarop had Raffles zijn even eenvoudig als schrandere plan gebouwd.

Een der hoeken van het huizenblok werd ingenomen door een modern hotel van twaalf verdiepingen, dus eigenlijk een dwerg, vergeleken met de wolkenkrabbers van Manhattan. Raffles wist dat het hotel een vrij grote daktuin had, die echter in deze tijd van het jaar en op dit uur van de dag nog wel heel weinig bezocht zou zijn.

Het hotel had een afzonderlijke ingang voor de bagage, en hier stapten de drie mannen heel kalm binnen, gingen naar de goederenlift, en lieten zich door de liftjongen, die natuurlijk met kruiers of werklieden meende te doen te hebben, naar de bovenste verdieping brengen.

Zij vonden hier een groot portaal, uitsluitend bestemd voor het vervoer der bagage van de logeergasten, waar een hotelknecht bezig was enige koffers op een laag wagentje met vier wielen ter bestemde plaatse te brengen.

De man had zelfs geen blik over

voor de drie mannen en verdween in een zijgang.

Alsof Raffles de bouwmeester van het hotel was geweest, vond hij binnen enkele seconden de diensttrap die naar het dak voerde, en die waarschijnlijk in de zomer door de kelners werd gebruikt. Het waren maar enkele treden, en toen stonden zij in de buitenlucht.

Het grote, rechthoekige dak was aan alle zijden door een muur ter hoogte van een meter omgeven, waarop bovendien een hoog hek was geplaatst. Een eind verder was daar bovenop nog een vangnet voor tennisballen geplaatst. Verder was er een klein zwembad, thans echter droog met een zandstrook er om heen, waar men kon zonnebaden, en in een hoek, onder een afdak, een aantal opvouwbare ligstoelen, wachtend op de eerste warme dagen, die zeker niet lang meer zouden uitblijven.

Het bewuste vangnet bevond zich slechts aan drie kanten, namelijk aan de straatzijde. De vierde kant, die dus naar het dak was gewend, had alleen het meterhoge muurtje. De daktuin lag daar ongeveer vijf meter boven de rest van het platte dak, dat over de gehele lengte en breedte van het huizenblok met grind was bestrooid. Het hotel vormde hier dus een soort vierkante toren, en de drie mannen behoefden niets anders te doen dan zich hier te laten zakken, zonder dat dit gezien zou worden.

Henderson maakte een knopentouw met een stalen haak vast aan de bovenkant van de muur, maar op zodanige wijze, dat het door een handige zwaai gemakkelijk weer was los te krijgen. Achtereenvolgens lieten de drie mannen zich snel omhoog glijden, waarop Henderson het touw weer wilde losmaken, toen Raffles hem weerhield met de woorden:

— Wacht even, James. Wij weten nu wel hoe wij het einddoel moeten bereiken — maar wij moeten ook

terug. Voor alle veiligheid zullen wij dus dat knopentouw maar laten hangen.

Brand zuchtte, want deze gehele onderneming op klaarlichte dag stond hem allesbehalve aan. Het hielp evenwel niets, of hij aanmerkingen zou maken, en daarom volgde hij Raffles over het knisterende grind langs de talloze zolderluiken, tot bijna aan de rand van het huizenblok, waar Raffles bleef staan en zei:

— Hier zijn wij er, Charles. Je hoeft niet zo benepen te kijken, want het doel is nu bijna bereikt.

— Ja, bijna, op een stuk of zes kerels met revolvers na, mopperde Brand. Alsof het maar niks is...

— Zoveel zullen het er wel niet zijn, amice. Het zullen er wel niet meer zijn dan drie of vier. Zij kunnen zich dan snel en ongemerkt uit de voeten maken. James, dit luik moeten wij hebben.

Het dakluik was heel eenvoudig te verwijderen, want het lag los in een sponning, een opstaande lijst van zink. Wie van beneden naar het dak wilde gaan behoefde dus slechts dat luik op te tillen, en opzij te schuiven.

— Van de rand voerde een steil, houten trapje naar de zolderverdieping.

Raffles was de eerste die door het luik ging, en het trapje afdaalde. In een oogwenk stonden zijn helpers naast hem, thans op alles voorbereid, want zij moesten er op rekenen, dat er op een van de drie verdiepingen die zij moesten passeren zeker wel bewoners aanwezig zouden zijn.

De tocht begon, en de bovenste verdieping werd zonder ongeval bereikt. Hier eindigde ook de lift, die alle zeven verdiepingen van het huis aandeed, maar Raffles vond het veiliger, er geen gebruik van te maken.

De drie mannen bleven de diensttrap volgen, totdat zij tenslotte op de vierde verdieping stonden.

Raffles wierp een blik door een van de kleine ramen, dat uitzicht gaf op de zijstraat; zij moesten dus een gang inslaan, die naar de voorzijde van het huis voerde.

Juist toen zij dit zouden doen, ging er vlak naast hem een deur open, en een man in hemdsmouwen, met een krant in zijn hand, die hen wantrouwend opnam, deed een stap naar buiten en vroeg:

— Wie zijn jullie? Wat moeten jullie hier?

— Wij wilden een bezoek brengen aan Mr Pernut, antwoordde Raffles beminlijk, maar met zijn linkervuist gebald, klaar om toe te slaan.

— Pernut? Woont hier niet! zei de man, wiens ogen het drietal wantrouwend opnamen.

— Dat weet ik wel. Hij is hier op bezoek. Hij is in de voorkamer op de hoek, en heeft een paar vrienden bij zich.

— Er is geen man bij die Pernut heet, hield de man met de krant vol, maar ik zal gaan zeggen dat je er bent.

— O, neen, ik verzoek u vriendelijk, dat niet te doen, zei Raffles fluisterend, terwijl hij de hemdsmouw vastgreep. Het moet een verrassing blijven.

— Ik houd niet van die verrassingen, snauwde de man, en rukte zich los.

Raffles behoefde slechts even tegen Henderson te knipogen... dat was voldoende.

De korte, lode knuppel kwam te voorschijn, en Henderson gaf er de man een heel voorzichtig tikje mee, want hij kende zijn eigen kracht, en hij wist maar al te goed, dat die meneer met zijn krant, nooit meer behoefte zou hebben aan lectuur, als hij te hard toesloeg.

Dat kleine tikje was echter ruimschoots voldoende, want de man zwaaide even heen en weer, en gleed toen langzaam met verdraaide ogen langs de post van zijn deur, op de vloer, vastgehouden door Hender-

son, die een al te harde en luide val wilde voorkomen.

— Het is zijn eigen schuld, mopperde Henderson, de al te hulpvaardige bewoner met de voet weer achter de deur schuivend, en deze daarna dicht deed. Waar moeten wij zijn, mylord?

— Deze gang in. Ik denk dat het de laatste deur aan onze rechterhand is. Wij hebben hier niet veel ruimte, en het is dus zaak om resoluut op te treden. Niet schieten, Charles, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is, want bedenk wel dat wij hier in andermans huis zijn, en langs een ongebruikelijke weg zijn binnen gekomen. Gebruik liever je knuppel. Ik hoop het met mijn vuisten af te kunnen. Ik zal voorgaan, aankloppen, en de stem van die onvoorzichtige meneer met zijn krant nadoen. Zij zullen stellig de deur wel openen, en James, jij zorgt, dat die niet meer dicht kan. Vooruit, daar gaan we.

Het drietal liep onhoorbaar de gang verder in; Henderson nam zijn korte knuppel stevig in de rechtervuist, en Raffles klopte tamelijk hard aan, en zei, voortreffelijk de stem nabootsend van de man, die nu rustig lag te bekomen van de schrik.

— Maak eens vlug open, heren, er is een boodschap van de chef!

— Schuif maar onder de deurkier, klonk kortaf een gedempte stem.

Brand voelde zijn hart even tegen zijn ribben bonzen van opwindning, maar Raffles antwoordde zonder zich te bedenken:

— Dat kan niet. Het is een pakje.

De sleutel werd in het slot gestoken, men hoorde een gordijn een stuk ophalen, en de deur werd op een handbreedte geopend.

Raffles was zeer snel opzij gestapt om plaats te maken voor Henderson, die zijn voet tussen deur en drempel zette.

De man die de deur had geopend, bemerkte dit natuurlijk onmiddellijk, vloekte, en wist een ogenblik niet precies wat hij zou doen. Hen-

derson maakte van deze adempauze gebruik en liet opnieuw zijn korte met lood bezwaarde knuppel het woord doen. Ditmaal gebruikte hij hem een weinig nadrukkelijker, want voor een bandiet kwam het er niet zo erg op aan, vond hij.

De man achter de deur, op het hoofd geraakt, gleeed zonder geluid te geven, weg uit het gezicht.

Hij viel juist achter de deur, en er ging een kostbare seconde verloren met het wegschuiven van het zware lichaam.

Henderson was de eerste die, na dit werkje te hebben verricht, binnendrong, en zich terzijde wierp met een vlugheid, die men van een man van zijn omvang niet zou hebben verwacht.

Juist bijtijds, want er kraakte een schot, en de kogel floot rakelings langs zijn oor, miste Brand op een haar, en drong in het hout van de gangmuur recht tegenover de deur.

Het volgende ogenblik tolde de schutter door het vertrek, neergebeukt door de vuist van Raffles, die onmiddellijk na Henderson het vertrek was binnengedrongen.

Er bevonden zich daar toen nog twee mannen en een vrouw, die zo verrast waren door de overval, dat zij geen hand hadden uitgestoken.

Toen zij begrepen wat er eigenlijk aan de hand was, was het al te laat, want Brand riep met zijn revolver in de hand:

— Ga daar in die hoek staan, en met je handen omhoog... vlug een beetje!

Het drietal volgde het bevel onmiddellijk op, wel inziende dat er niet viel te gekscheren met de dreigende revolver.

Henderson kwam ook nog een handje helpen, en in een oogwenk was het drietal ontwapend en niet in staat tot verweer.

Raffles had, met de handen in de zijde gesteund toegekeken, en zei toen afgemeten:

— Je ziet nu wel, Nanette Pivoine, dat het beter is, je te onderwer-

pen, en je in het onvermijdelijke te schikken. Waar is Pernut?

— Heb je geen ogen in je kop? Je ziet toch dat hij er niet bij is, beet Nanette hem toe, bijna groen van woede.

Raffles keek even naar de gezichten van de mannen die op de vloer lagen uitgestrekt, en zei, zonder iets van zijn kalmte te verliezen:

— Inderdaad — mijn mededinger schijnt aan dit werkje geen persoonlijk aandeel te hebben genomen. Zijn plicht riep hem waarschijnlijk elders... of hij heeft een afschuw van bloedvergieten en vooral van sluipmoord.

Terwijl hij sprak, keek Raffles de twee mannen die daar met de handen boven het hoofd stonden, scherp aan, teneinde er zeker van te zijn, dat hij hen later zou herkennen.

Toen haalde hij de schouders op, en zei tot Henderson, over zijn schouder heen:

— Bel het politiebureau in deze wijk op, James. Zij moeten de patrouillewagen maar sturen, met een stuk of zes agenten. Zeg meteen maar wat hier gebeurd is.

— Politie? herhaalde de vrouw, alsof zij niet goed verstaan had. Ga je er de politie inhalen, Perry? Dat is wat nieuws.

— Men moet met zijn tijd meegaan, Nanette, gaf Raffles ten antwoord. Je moet ook wel begrijpen, dat ik er niet op gesteld ben, mannen in mijn omgeving te dulden, die een zeef of vergiet van mij hebben willen maken. Het is hun vandaag mislukt, — maar morgen zou het hun wel kunnen lukken, zo niet met een stengun of mitrailleur, dan toch met een revolver of mes. En bij het plan, dat ik heb voorbereid, heb ik hen zeker niet nodig. Wat jou betreft, ik zou nog liever in gezelschap zijn van een tijger, dan in het jouwe. Ga nu maar zitten tot de politie er is. Maar geen verdachte beweging, want dan loopt het niet goed af.

HOOFDSTUK V

EEN ARRESTATIE

Er verliepen ongeveer tien minuten, en toen kon Henderson de deur openen voor de gewapende macht. Het waren evenwel geen zes agenten, zoals men had kunnen verwachten, maar het was een inspecteur met twee agenten, en toen Nanette de inspecteur zag, gleed er een flauwe glimlach over haar gezicht.

Raffles, wien maar zelden iets ontging, zag die glimlach, en hij behoefde niet naar de betekenis er van te raden.

De inspecteur keek eens rond, na vluchtig de drie bandieten in de hoek te hebben opgenomen, keek toen Raffles scherp aan, liet zijn blikken gaan over de drie nog altijd bewusteloze lichamen, keek terloops naar de stengun op de stalen driepoot, en naar het half opgetrokken gordijn, en toen pas vroeg hij:

— Wie heeft me opgebeld?

— Ik was zo vrij, inspecteur, antwoordde Henderson trots.

— Maar hij deed het op mijn verzoek, inspecteur, voegde Raffles er haastig aan toe.

— Uw naam? vroeg de inspecteur.

— Ik ben Jim Perry, uit Chicago. Misschien hebt u de naam vroeger wel eens gehoord, antwoordde Raffles beleefd.

De inspecteur knikte langzaam een paar malen bevestigend met het

hoofd, en zei op een scherpe toon:

— Natuurlijk hebben wij hier van je gehoord, Perry, en niet bepaald tot je voordeel. Wat is er gaande?

Raffles wees met een veelzeggende blik op de mitrailleur en gaf ten antwoord:

— Ik had mijn intrek genomen in dat huis aan de overzijde. Gij kunt het van hieruit zien. Met die mitrailleur hadden ze mij overhoop willen schieten.

— Waar blijkt dat uit? vroeg de inspecteur. Heb je daar bewijzen voor.

— Bewijzen? herhaalde Raffles langzaam. Een kind kan zien dat die mitrailleur precies op de deur van dat huis is gericht. Het patronenlint zit er al in. Zij behoefden slechts de trekker over te halen, en het ding zou kogels beginnen te spuwen.

De inspecteur wendde zich tot Nanette Pivoine en de anderen, en vroeg?

— Wat hebben jullie hierop te zeggen?

Nanette haalde de schouders op en antwoordde:

— Geen woord. Hij kletst maar wat. Het was helemaal niet op hem bedoeld. We kennen hem niet eens.

— Was er al een schot gevallen? vroeg de inspecteur.

— Gelukkig niet, antwoordde Raf-

fles. Anders had ik u deze inlichtingen niet kunnen geven. Ik geloof te zien waar het op uitdraait. New York is een merkwaardige stad. Bij ons in Chicago is het trouwens van hetzelfde laken een pak. Is het veroorloofd, inspecteur, vuurwapens in huis te hebben — en nog al gestolen? Want u ziet wel dat deze mitrailleur splinternieuw is, en regelrecht uit het arsenaal van het Departement van Oorlog komt.

De inspecteur gaf hem niet eens antwoord, wierp hem een koele blik toe, en zei kortaf tot de bandieten:

— Jullie zullen ons moeten volgen naar het bureau. Perry heeft gelijk. Jullie hebben een overtreding begaan. Op het bureau kun je een verklaring afleggen.

— Wil ik soms meegaan als getuige? vroeg Raffles, vriendelijk glimlachend tegen de inspecteur.

— Niet nodig. Ik kan gelukkig mijn eigen ogen nog wel vertrouwen. En nu we toch met elkaar praten, Perry, — ik zou je de raad willen geven, je een beetje op de achtergrond te houden. Je weet dat er in Chicago naar je gezocht wordt. Als je je hier rustig houdt, zullen we je misschien niet lastig vallen, maar zodra we iets van je horen dat ons niet bevalt...

— Bedankt, inspecteur, zei Raffles met een buiging. Een gewaarschuwd man telt voor twee.

Wat er nu volgde, ging zeer snel in zijn werk. Een der agenten had al om een ambulancewagen gebeld, en de gewonden werden haastig naar beneden getransporteerd, en in de auto gedragen. Nanette Pivoine en de anderen kregen nauwelijks de tijd om jas en mantel aan te trekken, en werden toen door de agenten weggevoerd.

De drie mannen, alleen achter gebleven, keken zwijgend toe hoe drie agenten de mitrailleur uit elkaar namen, inpakten en medenamen, en toen alles eindelijk in kannen en kruiken was, keken Raffles en Brand elkander veelbetekenend aan.

Eindelijk zei Brand:

— Die bom is dus verkeerd gebarsten.

— Verkeerd? Er is in het geheel geen bom gebarsten, amice. De toestand is gebleven zoals hij was, behoudens een klein nadeel aan mijn kant, want wij behoeven er niet aan te twifelen of die schurken zijn nog vandaag weer op vrije voeten.

— Maar is de politie hier dan door en door aangestoken en verrot, mylord? riep Henderson verontwaardigd.

— Gelukkig niet, James, antwoordde Raffles ernstig. De buitenwereld krijgt daaromtrent een verkeerde indruk. Want de krantenlezer krijgt de verhalen te lezen over tien plichtvergeten, omkoopbare politiemannen, maar van de duizend, die eerlijk hun plicht doen en daarbij dikwijls door hun eigen meederen worden tegengewerkt, leest men niets. Zo is het altijd, en zo zal het wel blijven. Maar dit heerschap met zijn zwemmerige, onbetrouwbare ogen is er stellig een van het slag van Marsh, en wij hebben het nu eenmaal ongelukkig getroffen, naar het schijnt. Een klein voordeel is, dat wij nu weten wie onze vijanden zijn, en ik weet ook tot wie ik mij moet wenden, als ik werkelijk hulp van de politie nodig heb. Kom, jongens, wij hebben hier niets meer te zoeken, en het wordt tijd, dat ik het plan eens uitwerk, waarnaar de heren smokkelaars zo verlangend uitzien.

**

Pernut behoorde tot het genre smokkelaars, dat zich met smokkelen maar ook met andere misdadige praktijken een groot kapitaal had weten te verwerven. Hij woonde in een nieuw huis in de Twintigste Straat en had zes kamers in gebruik op de vierde verdieping van dat flatgebouw.

Het was ongeveer drie uur in de namiddag van diezelfde dag, toen zijn bediende hem het bezoek aankondigde van Nanette Pivoine.

De jongedame was zeer opgewonden, wierp de vos, die zij om de hals had, met een woedend gebaar in een hoek, en begon dadelijk tegen Pernut, die op het punt stond uit te gaan:

— Nou, dat is ook een mooie geschiedenis, Owen. Sedert die Perry zich met onze zaken is komen bemoeien, loopt alles in het honderd. Je weet natuurlijk al dat ons hele plan mislukt is?

— Ja, van gehoord. Drexler heeft me een telefoontje gegeven.

— En daar blijf jij zo kalm onder?

De benedechef haalde de schouders op, keek nog eens in de spiegel of zijn das goed recht zat, en antwoordde:

— In ons bestaan moet men met alle mogelijkheden rekening houden, Nanette. Wees maar blij, dat juist Drexler kwam, en niet een ander, want anders zou je hier niet staan, maar in een cachot van een politiebureau zitten. Je weet drommels goed, dat er bij de politie beambten zijn, die je voor een geval als het hebben van een mitrailleur, voor een jaartje de kast zouden indraaien. Het is nu mislukt; — een volgende maal beter.

— Ik ben blij dat je het zo kalm opvat, hoonde de vrouw. Maar heb je wel beseft wat het gevolg is? Perry zal de zaak willen voortzetten, en als zijn proefstuk lukt, dan wordt hij de baas hier, en jij kunt konijntjes gaan fokken of tomaten kweken, ergens in Californië. Van mij zelf spreek ik nog niet eens. Er zijn er onder de jongens die alleen maar wachten tot vannacht, om te zien hoe hij het er af zal brengen.

— Vannacht? herhaalde Pernut verbaasd; moet het van nacht al gebeuren?

— De jongens krijgen om acht uur bericht, want dan komen we weer bijeen in het huis van Nurmi, en daar krijgen we nadere bijzonderheden te horen, tenminste als wij Perry rustig zijn gang laten gaan.

— Ik ben er óók nog, zei de bandiet zelfverzekerd.

De jonge vrouw keek hem een ogenblik strak aan, en zei:

— Nu ben je er nog, Owen — maar weet jij zeker dat jij vannacht er ook nog zult zijn?

Pernut verbleekte, en zijn stem haperde, toen hij vroeg:

— Wat bedoel je daarmee, ongeluksvogel? Welk gevaar zou mij bedreigen?

— Begrijp je dat zelf niet? Je kogels hebben niet kunnen spreken, maar nu zal Perry het doen, want die weet nu precies wat hij van je te verwachten heeft. Hij begrijpt bliksems goed, dat jij er achter zat.

Pernut beet zich op de lippen en antwoordde stroef:

— Ik zal hem vóór weten te zijn. Ik weet nu waar hij woont, en ik stuur er een paar van mijn beste knapen op af.

— Hij woont er niet meer, antwoordde de vrouw kortaf. Ik heb het al laten onderzoeken, zodra Drexler mij vrij liet. Je begrijpt zeker wel, dat wij geen vijf minuten op het politiebureau zijn geweest. Het was maar voor de vorm, dat hij ons meenam. Ik zeg je, wij zullen alle krachten moeten inspannen, om ons tegen die vent uit Chicago te verweren. Bij hem vergeleken was Chipa een uilskuiken. A propos, heb je geld?

— Geld? Voor jou? vroeg de bandiet, dadelijk argwanend en met een schuin oog naar zijn brandkast, die in een hoek van het kleine vertrekje stond, dat aan zijn slaapkamer grensde.

— Natuurlijk voor mij. Ik ben blut, en ik heb schulden te betalen.

— En wil je mij daarvoor laten opdraaien? Verkoop je diamanten. Je lijkt wel gek, je loopt waarachtig over dag met een kapitaal aan juwelen om je hals. Het zal je nog eens opbreken. Let op mijn woorden.

De vrouw wilde woedend uitvalen, maar op dat ogenblik werd er

op de deur geklopt, de bediende opende de deur, en kondigde rustig aan:

— Daar is een inspecteur van politie, om u te spreken, Sir.

— Drexler? vroeg de bandiet haastig.

— Neen, inspecteur Drexler is het niet. Hij heeft zijn naam niet genoemd en zegt dat hij inlichtingen van u wil hebben.

— Het is maar voor een kort ogenblikje, Mr Pernut, klonk een stem achter de bediende, die opzij werd geschoven, en verbluft omkeek naar de inspecteur, die nu binnen trad, voor Nanette salueerde, en beleefd maar met vaste stem zei:

— Ik zou Mr Pernut gaarne onder vier ogen spreken, madame. Wilt u ons even alleen laten.

De vrouw scheen een ogenblik in beraad te staan, raapte toen haar vos op, sloeg die wild om, zodat het parelsnoer om haar hals rinkelde, en verliet het vertrek, zonder een van de beide mannen met een blik te verwaardigen.

De inspecteur deed de deur dicht, en zei glimlachend:

— Madame schijnt een beetje boos op me te zijn. Jammer, maar ik kan er niets aan doen.

— Ik zal u moeten verzoeken, om kort te zijn, inspecteur, zei Pernut. Ik stond op het punt uit te gaan, want ik heb een afspraak.

— Ik zal u niet lang lastig vallen, Mr Pernut, zei de inspecteur, in precies vier minuten hoop ik met u te hebben afgedaan. Ik had graag een paar informaties. Het gaat om de nalatenschap van Mr Ramose Cassoni. Er is nog een nalatenschap, namelijk die van Mr Al Chipa, maar daarmee heb ik niets te maken, omdat het niet mijn wijk is. Volgens mijn rapporten hebt gij u zelf opgeworpen als exécuteur testamentair, als ik mij zo mag uitdrukken. Dat viel echter niet in goede aarde bij een zekere Nanette Pivoine, die meer rechten meende te kunnen doen gelden. En, zoals gij weet, is

een vrouw wel eens doortastender en vaak slimmer dan een man, waar het zaken betreft als de handel in verdovende middelen.

Pernut had het voorhoofd gefronsd en keek de inspecteur verwonderd aan.

— Bent u hier gekomen om mij dat te vertellen, inspecteur? vroeg hij. Ik weet niet wat gij bedoelt. Ik heb niet de minste lust om me met zulke dingen in te laten.

— O, neen? vroeg de inspecteur op een toon van goed gespeelde verwondering. Zou men mij dan verkeerd hebben ingelicht? Dat kan ik bijna niet geloven.

Hij wierp nogmaals een blik op zijn horloge, en vervolgde:

— Er is ook een zekere Mr Perry, die een duit in het zakje is komen doen. Zijt gij bang voor hem?

De bandiet verbleekte, en zei met gesmoorde stem:

— Wat heeft dat te betekenen? Wat denkt gij van mij? Wie is die man?

— Kom... kom... Mr Pernut, nu is het genoeg geweest, zei de inspecteur, vlug opspringend van zijn stoel. Steek je handen omhoog.

Het bevel kwam zo onverwacht, dat Pernut een ogenblik aarzelde, maar bij het zien van de grote dienstrevolver, die onbegrijpelijk snel te voorschijn was gekomen, hief hij zijn handen langzaam boven het hoofd.

Hij was zo bleek als een doek, toen hij bevend vroeg:

— Wat heeft dat te beduiden? Waarvan word ik beschuldigd?

— Dat zal men u op het bureau wel vertellen, zei de inspecteur onverschillig. Dat moeten de collega's maar opknappen.

Hij had onmiddellijk de holster gevonden, waarin de bandiet zijn wapen bewaarde, haalde er de brownie uit, liet die in zijn eigen zak glijden, en beval:

— Loop voor me uit. Je kunt jas en hoed meenemen.

Met de loop van zijn revolver

duwde hij Pernut de gang in, waar een agent stond te wachten.

De inspecteur vroeg hem:

— De lift boven?

— In orde, inspecteur.

Vlug ging het drietal de gang door, en Pernut verwonderde er zich over, dat zijn bediende niet eens kwam kijken. De liftdeur stond open en zij behoefden slechts in te stappen, zakten snel naar beneden, en gingen door de vestibule, en de straatdeur naar buiten.

Een gesloten auto stond voor het trottoir geparkeerd, met een reusachtige chauffeur in de blauwe politie-uniform achter het stuurwiel.

Pernut werd gedwongen in te stappen; de agent nam naast hem plaats, en deed hem de boeien aan. Vervolgens sloot de inspecteur zelf het portier weer, bleef op het trottoir staan en keek glimlachend de auto na, waarna hij het huis weer binnen ging.

Met de lift ging hij opnieuw naar boven, stapte uit op de vierde verdieping, waar alle deuren van de flat van Pernut waren blijven openstaan.

Hij keek naar de bediende, die in een der kamers op een divan lag, en rustig scheen te sluimeren, glimlachte, deed de deur zacht dicht, en trad de kamer binnen, waar de arrestatie had plaats gehad.

Bedaard haalde hij de browning uit zijn zak, en ook de sleutelbos, die hij tegelijkertijd had bemachtigd.

Toen legde hij zijn uniformpet op de tafel, trad op de brandkast toe, bekeek deze met de blik van een kenner en mompelde voor zich heen:

— Een moderne kast, maar ik heb hier de sleutel, en als ik daarmee de deur niet binnen tien minuten open heb, zou John Raffles zijn naam als meesterinbreker niet langer waardig zijn.

HOOFDSTUK VI

EEN MISLUKTE AANSLAG

Raffles kwam later terug van deze expeditie, dan hij verwacht had, maar hij was toch tijdig terug in het kleine huis, hetwelk hij onmiddellijk na zijn aankomst in New York gehuurd, maar slechts zelden bewoond had om daar, volgens afspraak, Charles Brand af te wachten met zijn zogenaamde arrestant. Wat er verder met Pernut zou gebeuren, stond nog niet vast, en daarover dacht Raffles juist na, terwijl hij, nog altijd in de uniform van inspecteur van politie, met de handen op de rug heen en weer liep in het kleine, zeer eenvoudige vertrek van het tamelijk afgelegen landhuis.

Tenslotte scheen hij iets gevonden te hebben, en nam plaats aan een kleine schrijftafel, waarvan hij de klep opende.

Uit een laatje nam hij een opschrijfboekje, bladerde er even in en volgde de reeks namen met adressen er achter, die daarin stonden opgetekend.

Door sommige van die namen was een dikke streep gehaald maar verreweg de meeste waren nog goed leesbaar.

In gedachten verdiept, volgde Raffles het lijstje met zijn vinger en mompelde na enige ogenblikken:

— Steeds wordt de lijst van schurken, oplichters en smokkelaars groter en groter, en voor één naam die ik kan schrappen, omdat ik de drager van die naam onschadelijk heb gemaakt, komen er twee andere in de plaats. Waar moet dat heen... waar moet dat heen...? Soms heb ik

wel lust de boel er bij neer te gooien...

Hij sloeg het boekje dicht, wierp het in de la, schoof deze weer dicht, sloot het bureau, en bleef geruime tijd onbeweeglijk zitten, met de hand voor de ogen.

Eensklaps echter keek hij op, als iemand die plotseling uit een droom ontwaakt, sprong op, keek op zijn horloge, en zei halffluid:

— Nog niet terug? Dat ben ik van hen niet gewend. Zou er iets gebeurd zijn, dat hen weerhouden heeft, de afspraak na te komen?

Hij begon zich in de kleine slaapkamer, grenzend aan het woonvertrek, te ontdoen van de uniform, verborg deze zorgvuldig in de ruimte, die hij door Henderson onder de vloer had laten maken, en trok zijn gewone kleren aan.

Nu en dan wierp hij een blik op zijn polshorloge, waaruit bleek, dat zijn ongeduld en zijn ongerustheid toenamen, want Brand en Henderson waren reeds een half uur over de tijd, die was overeen gekomen.

Hij was juist gereed, toen hij het naderen van een auto hoorde.

Hij wierp een snelle blik om zich heen en overtuigde zich er van, dat niets hem verraden kon. Men moest nu eenmaal in zijn positie op alles verdacht zijn, en nu vooral nu hij zich de vijand gemaakt had van een vriend der politie.

De auto stopte, en Raffles wierp een blik door het venster, zorg dragende achter in de kamer te blijven.

Het was een gewone taxi waar

Brand en Henderson uitstapten. De reus had blijkbaar zijn hoofddekseel verloren, en Brand zag er nogal gehavend uit, alsof hij aan het plukharen was geweest.

Hij scheen aan een grote opwindning ten prooi te zijn, en haalde onder het lopen de sleutel te voorschijn, waarmede hij de voordeur kon openen.

Raffles stond reeds in de gang, en zijn eerste opmerking was:

— Je bent bijna drie kwartier te laat, Charles.

— Ik weet het, Edward, maar dat is niet mijn schuld. Ik ben nog blij, dat Henderson en ik er althans het leven hebben afgebracht.

— Vertel me maar gauw wat er gebeurd is, zei Raffles, maar in de eerste plaats, waar is je gevangene?

— Ontsnapt. Of, beter gezegd, — bevrijd. En waarschijnlijk door een ellendig toeval, want niemand kon toch weten wat er in het huis van Pernut gebeurd was, is het wel?

— Dat is zeer onwaarschijnlijk. Vertel nu eerst wat er gebeurd is. James, maak jij nu gauw wat eten klaar, dan zal mijnheer Brand mij wel vertellen wat er gebeurd is. De tijd dringt, en ik wil voor geen geld de vergadering bij Nurmi missen.

— Laat het varen, Edward, laat het in 's hemelsnaam varen! riep Brand. Waarom zouden we ons nog verder wagen in deze modderpoel van bederf en misdaad?

— Nooit! riep Raffles vastbesloten. Ik heb mij zelf beloofd, althans een van die benden op te rollen, en daar kan niets en niemand mij van af brengen. Maar vertel nu eerst wat er gebeurd is, en waaraan het is toe te schrijven dat je je arrestant bent kwijt geraakt.

— O, daar zal ik niet veel tijd voor nodig hebben, antwoordde Brand zuchtend. Alles was goed gegaan, en wij hadden zeker al tweederde van de weg hierheen afgelegd, toen er zich plotseling een van die verkeersopstoppingen voordeed, en

waarvan niemand nauwkeurig de aanleiding weet. Wij werden bijna aangereden door een grote auto, die niet spoedig genoeg stopte; Henderson werd driftig, en zei een lelijk woord tegen de chauffeur. En terwijl die twee elkaar nog uitscholden, kwam er een derde wagen aan, en de dame die die auto bestuurde scheen zo van streek te zijn door dat plotselinge remmen van de file dat zij met een gillette inplaats van op het rem- op het gaspedaal trapte, en pardoos op onze wagen inreed. Het gaf een geweldige schok, ik tuimelde tegen de voorruit, — vandaar die snede vlak boven mijn ogen, terwijl Pernut van de ontstane verwarring gebruik maakte met zijn geboeide handen het portier open te rukken, aan de kant van de grote wagen. Vier handen trokken hem naar binnen en weg was-ie. Wij zaten nog altijd klem tussen enige auto's en konden niets doen.

— Vrienden van hem? vroeg Raffles, volkomen kalm.

— Natuurlijk. Het noodlot of de duivel had ons een wagenvracht smokkelaars op ons dak gestuurd. Allemaal leden van Cassoni's bende, voor zover ik kon nagaan.

— Wat verder? vroeg Raffles.

— Wel, daarmede was de zaak zo goed als afgelopen. De verkeersknoop werd ontward: de dame in haar tweezitter was flauw gevallen, en wij schoten een zijstraat in, omdat het krankzinnigheid zou zijn geweest, te willen trachten, Pernut nu nog in handen te krijgen. Het zal voor de omstanders wel een vreemd gezicht zijn geweest, toen zij twee agenten uit een onbruikbaar geworden auto zagen springen, en als hazen zagen verdwijnen in een warnet van steegjes. Het duurde wel een kwartier voor wij een garage vonden, en daar hebben wij de auto gehuurd, die je nu voor de deur ziet staan.

— Nu, dan is het nog al goed afgelopen. Het enige beroerde is,

dat Pernut er van door is, — zei Raffles berustend.

— Ja, dat is het; ik hoop maar dat zich nog eens een betere gelegenheid voordoet. Heb je een pleister voor me? En jij — ben je geslaagd in je... onderzoek?

— Volkomen, antwoordde Raffles glimlachend. Het leverde me bijna zes en twintig duizend dollars op, in contant geld nog wel, en dat is in deze tijd een vrij aanzienlijk bedrag. Er lag nog wel meer, maar dat was voor mijn doel onbruikbaar; effecten en schuldvorderingen op naam en meer van dat spul. Wat ik meenam was louter bankpapier, — benevens het lijstje met de nummers ervan, dat Pernut, nogal onvoorzichtig, in dezelfde kast had gesloten. Maar ik geloof dat ik daar onze goede Henderson hoor aankomen om ons van zijn kookkunst te laten genieten.

Inderdaad kwam de reus met enige schalen, een dampend stuk vlees en een fles wijn aandragen.

De mannen aten vlug, waarbij Raffles nu en dan op zijn horloge keek. De vruchten die het dessert vormden, hadden nauwelijks het maal gevolgd, of Raffles stond op, en zei:

— Nu is het voor mij hoog tijd, Charles. Je hebt je instructies, en ik verzoek je daar zeer nauwkeurig aan te houden. Het moet van nacht blijken, of er nog betrouwbare politie is in New York.

— En geloof je dat ze je zullen verkiezen? Denk je dat ze je als leider zullen aannemen?

— Daar ben ik vast van overtuigd.

Brand zuchtte, en zei:

— Ik vind het een gevaarlijke onderneming, en ik wilde dat alles achter de rug was. En het allerliefste zou ik willen, dat je kon besluiten, deze stad de rug toe te keren. Maar in ieder geval kun je op mij rekenen.

Raffles knikte hem toe, sloeg zijn jas over de arm, zette zijn hoed op,

overtuigde zich dat zijn revolver maar voor het grijpen was, nam een kleine, lederen tas ter hand, wierp een laatste blik in de spiegel, om zich te overtuigen, dat zijn vermomming onberispelijk was, en haastte zich naar de voordeur.

Hij wierp een blik op de auto, en vroeg glimlachend:

— Geloof je dat dat vehikel mij naar het huis van Nurmi kan brengen?

— Het zal je meevallen — de wagen loopt goed.

— Tot straks dan — en nogmaals: Houd je nauwkeurig, op de minuut af, aan de instructies die ik je gaf.

Nog een hoofdknik, en Raffles liep langs het smalle tegelpad van het voortuintje, stapte in de wagen en reed weg.

De rit duurde langer dan drie kwartier, en Raffles moest constateren, dat hij bijna een kwartier over de vastgestelde tijd in het lokaal van Nurmi binnentrad, waar ook de eerste vergadering had plaats gehad.

Er waren een veertig à vijftig mannen, en een stuk of twaalf vrouwen aanwezig, en Raffles, met zijn fijn gevoel voor nuances, merkte onmiddellijk op dat de stemming te zijnen opzichte niet al te gunstig was.

Bij zijn binnentreden hield het stemmengeroezemoes als bij toverslag op, en onder een veelzeggend zwijgen moest hij zich door de aanwezigen een weg banen naar het podium, waar het bestuur van de bende zwijgend en met strakke gezichten gezeten was.

De eerste die hij opmerkte was Nanette Pivoine. Zij was in avondtoilet en getooid met al haar sieraden.

Raffles zette zich kalm aan de tafel, liet zijn blikken eens over de vergadering gaan, en begon rustig, het haar van zijn pruik gladstrijkend:

— Geachte dames en heren. Ik moet beginnen, u mijn verontschuldigingen aan te bieden, dat ik een kwartier over mijn tijd ben. Ik verzoek u, deze nalatigheid toe te schrijven aan omstandigheden onafhankelijk van mijn wil. Wij komen nu ter zake. Ik heb beloofd, u deze nacht het bewijs te leveren, dat ik in staat ben als leider op te treden, als opvolger van de verdwenen Cassoni, en die belofte zal ik nakomen. Van nacht zal er iets gebeuren, waaraan gij allen nog lang zult denken, want de ondernemingen, die ik op touw zet, gij kunt dit in Chicago navragen, behoren tot het beste wat in deze kringen ooit is uitgevoerd.

Terwijl Raffles sprak liet hij nog eens zijn blik door de helder verlichte, kleine zaal gaan.

Hij zag niets dan strakke, vijandige gezichten, op vier of vijf na, die met instemming knikten.

Juist opende hij de mond, om voort te gaan, toen zijn instinct hem waarschuwde, dat hij op datzelfde ogenblik aan een groot gevaar bloot stond. Het was een van die ondefinieerbare ingevingen, die hem al meermalen het leven hadden gered, een soort van zesde zintuig, dat hem scheen te waarschuwen.

Zijn ogen vlogen door de zaal, langs de wanden en juist onder een wandluchter zag hij ineens een klein luikje opwippen, niet groter dan een hand.

Sneller dan de gedachte bukte hij zich op hetzelfde ogenblik dat een schot kraakte, en een kleine, ronde spiegel die vlak achter hem hing, verbrijzelde.

Nog onder het bukken had Raffles zijn revolver getrokken en schoot op het luikje.

Er klonk een kreet, onmiddellijk gevolgd door het geluid van een zware val. Raffles opende snel het kleine handvalies dat voor hem stond, nam er een glazen kogel uit, zo groot als een cricketbal, en riep met een stem, waarvan de metalen klank tot in de kleinste hoekjes

doordrong:

— Nu is het uit! Als iemand ook maar een vinger verroert, gooi ik deze glazen kogel hier op de vloer, en dan zal niemand van de aanwezigen, ik niet uitgezonderd, ooit meer in staat zijn, in het land der levenden terug te keren. Binnen een paar seconden zouden jullie allemaal dood zijn als een pier. Jullie hebben dus te kiezen. Wie daar op mij heeft geschoten, weet ik niet, — maar in ieder geval is het iemand, die jullie tegen mij heeft opgezet — en nu heeft hij zijn loon.

Een kleine man met een mager gezicht, die onmiddellijk na het vallen van de schoten door een smal deurtje de zaal verlaten had, kwam nu terug, en kondigde onder een doodse stilte aan:

— Pernut is dood. Hij kreeg de kogel precies midden in zijn voorhoofd.

Niemand sprak een woord. Het bleef zo stil, dat men letterlijk een speld had kunnen horen vallen. Achter de tafel stond Raffles kaarsrecht, en hij zag er waarlijk uit als de straffende gerechtigheid, met zijn roerloos bleek en strak gezicht, waarin de ogen somber en onheilspellend glansden. Nanette Pivoine leunde tegen de muur met een verwrongen gelaat, alsof zij een onmacht nabij was. Toen begon Raffles weer te spreken, en zijn stem klonk ijskoud en snerpend:

— Die sluipmoordenaar heeft dus zijn verdiende loon. Ik handelde uit zelfverdediging. Nogmaals vraag ik: zijn jullie van zins, mij te volgen? Bedenk wel dat het noodlottig voor jullie genootschap zou zijn, mij tot vijand te krijgen. Doen jullie van nacht mee, ja of nee?

De vijandige stemming was verdwenen en van alle kanten klonken plotseling tal van stemmen door elkaar:

— Zeg ons wat wij te doen hebben! Wij volgen je! Jij bent de man die wij hebben moeten. Leve Jim Perry!

HOOFDSTUK VII

STEIGER 317

Het liep tegen middernacht, toen een klein groepje personen, zoëven uit een auto gestapt, waarbij zich een elegant geklede vrouw bevond, langs de kade van East River voort liep in de richting van Steiger 317.

Deze steiger ligt tegenover een reeks pakhuizen, douaneloodsen en opslagplaatsen, met hier en daar een enkele nachtwaker.

Nu en dan kwam de maan te voorschijn van achter snel voortjagende wolken, en in de verte ten westen van de First Avenue zag men de rosse gloed boven het centrum van Manhattan, en de fel verlichte wolkenkrabbers uitsteken als geheimzinnige vuurtorens. Er hing een dunne nevel, die het de smokkelaars gemakkelijk zou maken, ongemerkt de smokkelwaren aan land te brengen.

De kleine troep hield zich zoveel mogelijk in de schaduw, en op een gegeven moment bleven allen staan; een lange man met een grijze deukhoed op en een dikke overjas aan, wendde zich ongeduldig tot de vrouw en zei:

— Kom nu eindelijk eens op de proppen met een verklaring Nanette. Waarom zijn we hier, wat voeren we hier uit? En waarom doen we niet mee met de anderen?

— Dat zul je aanstonds wel horen. Wat mij betreft, doe ik niet

mee, omdat ik geen lust heb, door de blauwe jongens te worden opgepakt als de eerste de beste straatmeid. Ik doe niet mee, omdat ik daar niet dom genoeg voor ben, maar wie het anders inziet, mag gerust weggaan. Op mij kunnen ze lang wachten, die daarginds.

— Ben je bang voor Perry? vroeg de lange man.

De ogen van de vrouw schoten vonken, toen zij zei:

— Ik ben nog nooit voor iemand bang geweest, Henk. Bang ben ik niet — maar ik vertrouw hem niet. Je was er bij, dat hij Pernut neerschoot, — door een luikje heen, nog niet eens zo groot als mijn hand. Maar weten jullie wel wat er in het huis van Pernut was gebeurd? Zijn brandkast was geplunderd, en ze hebben hem weggehaald, zogenaamd vanwege de politie. Maar ik durf er op zweren, dat het helemaal geen politie is geweest.

— Je wilt toch niet zeggen dat dat een streek was van Perry? vroeg een van de andere mannen op een toon van ongelof. Dat is dwaasheid.

— O ja? hoonde Nanette. Is dat onmogelijk? Daar denk ik anders over. Maar het komt er ook niet op aan. Laat mij die gedachte dan maar voor mij zelf houden. Maar dat is zeker: — ik vertrouw Perry niet, ik heb het land aan die vent, en dat zal hij

ondervinden.

— En daarom belèt je ons, met de andere jongens mee te doen? vroeg de man met de grijze hoed op nijdige toon. Dat had ik moeten weten. Ga mee, Jack, — tenminste als je je hoofd niet in de strop wilt steken, die deze dame voor je gereed houdt. De anderen moeten maar doen wat zij willen. Er zijn er een paar bij, die voor je door het vuur zouden gaan, Nanette; dat moeten zij weten, maar ik pas er voor, aan dat zaakje mee te doen. Hoe is het Jack, ben je van plan om mee te gaan? Je weet drommels goed, dat we al over tijd zijn, en ik neem het de jongens niet kwalijk, als ze niet langer op ons willen wachten.

Een kleinere man maakte zich van de groep los, en ging zwijgend naast de lange man staan.

Nanette haalde minachtend de schouders op en zei:

— Je winst is niet groot, Hank! Ik ken die vent niet eens. Een nieuweling, een indringer, die er al uit zou zijn gegooid, als jij hem niet op het laatste ogenblik bij ons had gebracht. We hebben jullie niet nodig, en ik weet wat mij te doen staat.

Op dat ogenblik kwam er haastig een kleine, dikke man aanlopen, met een vuurrood gezicht, en waterige ogen.

— Hoe is het; — komt er van nacht nog wat van, of zal madame ons niet de eer aandoen, tegenwoordig te zijn?

— Ik ga met je mee, zei de lange man, maar de andere jongens vertrappen het. Die vinden het te gevaarlijk, geloof ik.

— Dat is hun zaak; als ze maar niet denken, dat ze dan mee opdelen. Vooruit, want ieder ogenblik kan de motorboot aan zijn.

Nanette keek toe, hoe het drietal zich haastig verwijderde, en toen hun voetstappen waren weggestorven, mompelde zij:

— Lopen jullie maar in je verderf. Lopen jullie maar aan de lei-band van je mooie manneer Perry.

Jongens, jullie zijn mij altijd trouw gebleven, en als jullie mij vannacht helpen, en er voor zorgen dat ik aan het hoofd van de troep kom, dan zal je dat geen windeieren leggen. Wij kunnen het ook wel zonder vreemdelingen uit Chicago stellen. Ik wil...

Eensklaps zweeg zij, en stond strak voor zich uit te staren. Een seconde later gingen haar vingers in koortsachtige haast over haar borst, om haar hals, en toen riep zij woedend uit:

— Mijn collier! Waar zijn mijn parels?

— Wat is er mee? vroeg een van de omstanders. Ben je ze kwijt?

— Ze zijn weg. Geen minuut geleden voelde ik ze nog onder mijn vingers, kreet Nanette, bijna dol van woede. En mijn armband — óók weg!

Doodsbleek leunde zij tegen de muur van de douaneloods, het bont van haar hals rukkend, haar laag uitgesneden japon nog lager trekkend en in haar boezem grabbelend in de hoop dat zij ze daar zou vinden.

— Wie heeft dat gedaan? bracht eindelijk een van haar volgelingen uit.

— Wie het gedaan heeft? Wie kan het anders gedaan hebben dan Hank, of zijn vriend, de nieuweling die voortdurend bij en achter mij gestaan heeft?

— Maar Hank doet zulke dingen niet, zei een andere man; hij is er trouwens niet handig genoeg voor, en hij heeft bovendien wel een meter van je afgestaan.

— Wie spreekt hier op zo'n elegante wijze over mijn armzalig persoonje? vroeg een schorre stem, en voor iemand het wist stond er een lange man met een benig gelaat en diep in het hoofd liggende, grijze ogen bij het troepje.

— Hank! riep Nanette, zich met de hand over het voorhoofd strijkend. Ik ben toch niet gek? Waar kom jij vandaan? Daanmet droeg je

een grijze hoed!

— Ik heb een borrel gedronken, en mijn mooie grijze hoed hebben ze gegapt, verklaarde de man op dronkemans toon. Maar ik heb het verdiend. Ik ben een rotvent. Vloek me maar uit, Nanette. Ik heb vandaag veel teveel gedronken...

Nanette had hem in de borst gegrepen, en schudde hem wild heen en weer.

— Met wie heb jij gedronken, ellendeling?

— Dat weet ik niet, maar het waren lollige jongens en royaal... hik... met de borrels... Ik had wijzer moeten wezen... maar ja — wat zul je er aan doen? — de geest is gewillig, maar het vlees is zwak... Is alles al afgelopen — ik hoop toch — hik — ik hoop toch van niet? Jullie zullen die arme Hank er toch niet buiten laten?

Nanette gaf de zuiplap een duw, die hem tegen de muur van de loods deed tuimelen, en keek niet meer naar hem om. Toen draaide zij langzaam haar van woede vertrokken gelaat naar een van haar vrienden, en haar stem was bijna toonloos toen zij zei:

— Ik begin het nu, geloof ik, te doorzien. Het moet jullie nu ook wel duidelijk zijn, wie die Perry is. Of hebben jullie het nog altijd niet begrepen? Dan zal ik het jullie zeggen. Hij is de man, die de brandkast van Pernut plunderde, hij is de man, wiens vriend als een volleerd zakkenroller zo ongemerkt mijn parelsnoer gapte, hij is de man, die Chipa liet vermoorden en Cassoni in handen van de politie speelde... — om kort te gaan, het is John Raffles, en niemand anders! Van die ellendeling daar heeft hij, zoals jullie ziet, een onbruikbaar vod gemaakt, niet eens de moeite waard, om in het water te smijten. En zoals hij op hem leek; het was wonderbaarlijk. Kent een van jullie Perry soms van uiterlijk?

— Ik heb drie jaar met hem samen gewerkt in Chicago, antwoord-

de een der mannen.

— Jij, Ted? vroeg Nanette levendig, terwijl zij zich met een ruk naar de man omwendde. Dan is het wel uitgerekend stom, dat je daar nu pas mee komt aanzetten. Maar wat niet is, kan nog komen. Ga onmiddellijk mee. En zodra wij hem zien, zeg je mij, of het Perry is of niet. Het wordt mij nu hoe langer hoe duidelijker, dat het alleen Raffles kan zijn, die zo iets kan bedenken, en zo snel ten uitvoer brengen. Maar zijn rijk is uit, daar kun je staat op maken.

Van de zijde van de rivier klonk op dat ogenblik een zacht gefluit, en er gleed spookachtig en snel, een kleine politieboot voorbij, die direct in de nevel verdween.

— Jullie zien het! Hij heeft ons verraden en verkocht, en als ze ons op de rivier hadden aangetroffen, zouden we er gloeiend bij zijn. Vooruit jongens, er moet een eind aan gemaakt worden, en als het nog kan, wil ik de anderen waarschuwen, maar ik ben bang dat ze al op het water zijn. Ze zouden de motorboot met de smokkelwaar tegemoet varen met een stuk of vier, vijf grote sloepen met een aanhangmotor, die gemakkelijk uit de voeten kunnen komen. Vooruit, en nu geen woord meer.

Het kleine troepje ging zwijgend en voorzichtig eerst een eindje langs de in de schaduw gedompelde grote pakhuizen en loodsen, en naderde aldus het begin van Steiger 317.

Een van de mannen had de auto opgehaald, en zo dicht mogelijk in de buurt gebracht.

Een kort ogenblik stonden de mannen en de vrouw aandachtig rond te zien en te luisteren.

Op de rivier is het nooit geheel stil, maar op de wal was op dit tijdstip niets en niemand meer te zien. Een enkele ledige vrachtauto was met veel lawaai over het ongelijke straatdek voorbij gedaverd.

Snel staken allen de kade over en liepen naar een kleine loods.

De mannen slopen naar de achterzijde, op alles bedacht, en plotseling bleven zij stokstijf staan, toen een barse stem vroeg:

— Ik herhaal, wat doe je hier? Wat heb je hier te zoeken? Wie ben je?

— Wel, wat is er tegen dat ik in deze loods ben? vroeg een spottende stem. Sedert wanneer is dat verboden?

Nanette bukte zich en bracht haar oog voor het sleutelgat.

Zij zag niets anders dan de rug van een man en tegenover hem de gezichten van een drietal mannen, waarvan zij er twee meende te herkennen als behorende tot de bende van Chipa, de vroegere tegenstander van Cassoni.

Wat zij hier deden begreep zij niet; misschien was het toeval, dat de mannen hierheen waren gekomen. Het was niet aan te nemen, dat zij het zouden wagen, hun neus te steken in een smokkelaffaire, die door de bende van Cassoni op touw was gezet.

Dezelfde stem van zoëven zei weer:

— Deze loods is van ons. Je bent hier zeker niet thuis, en we willen weten wie je bent.

Toen antwoordde de man, die nog steeds met zijn rug naar de deur gewend stond, met een rustige klare stem:

— Nu, jullie zullen wel van me gehoord hebben, — ik ben Perry — Jim Perry uit Chicago.

Een huivering doorliep het lichaam van de spiedende vrouw.

— Eindelijk, fluisterde zij hees. Hier is je kans, boy.

Zij had de man naast haar aangestoten, en knikte in de richting van de achterzijde van de loods.

De aangesprokene klemde zijn kaken op elkaar, bracht het oog voor het sleutelgat, zag dat Perry geen twee passen van hem afstond, nog steeds met zijn rug naar hem toe, trok zijn browning, en vuurde twee keer snel achter elkaar.

De mannen van Chipa doofden onmiddellijk hun zaklantaarns, maakten dat zij de voordeur uitkwamen, die zij in hun haast open lieten staan, en namen de vlucht, zonder zich om de moordenaars of diens slachtoffer te bekommeren.

De vrouw pakte haar rokken bij elkaar en rende met haar medeplichtigen naar de auto, maar zij hadden die nog niet bereikt, of een politiepatrouillewagen kwam uit een zijstraat schieten, zwaaide de kade op, en sneed hun de weg naar de redende auto af.

Een van de vluchtende troep vuurde op de agenten, die onmiddellijk met een salvo antwoordden, zodat drie, vier kerels levenloos ter aarde stortten.

De twee mannen die nog over bleven en de vrouw wierpen zich op de grond en lieten zich ontwapenen.

— Op wie is geschoten? vroeg de bevelvoerende inspecteur kortaf.

— Ik geloof dat het in de loods was, inspecteur, zei een der mannen.

— Ga kijken en neem het zootje mee, beval de inspecteur.

Met de gevangenen tussen zich in, begaven vijf agenten zich naar de loods, die een ogenblik later helder verlicht werd door vijf, zeer krachtige zaklantaarns.

Daar lag op de vloer een krachtig gebouwd man met zijn gelaat voorover en wijd uitgespreide armen. Bloed vloeide uit twee wonden in zijn rug. Er viel niet aan te twijfelen, dat hij dood was.

Een agent draaide de dode op de rug, en op hetzelfde ogenblik uitte een der mannen een kreet, en riep doodsbleek:

— Maar — het is wel degelijk Jim Perry!

Nanette Pivoine staarde wezenloos naar dat witte gezicht dat zij volstrekt niet kende en nooit gezien had.

De trek van zegepraal gleed van haar gelaat, en maakte plaats voor een uitdrukking van doffe machte-

loosheid.

— Wij kunnen het nooit winnen;
— hij is te sterk voor ons, mompelde zij.

— Over wie heb je het? vroeg een der agenten.

— Ik spreek van — van...

Maar de krachten begaven haar en zij zakte bewusteloos ineen.

Snel werden de gevangenen weggevoerd naar de patrouillewagen.

**

Diezelfde nacht werden bij steiger 317 zes motorsloepen door de politie aangehouden, die volgeladen waren met smokkelwaar. De opvarenden werden allen gearresteerd, en ditmaal was het ernst, want het noodlot wilde, dat zij te doen kregen met

een commissaris van een ander slag dan commissaris Marsh.

Zij kregen allen zware gevangenisstraffen; Nanette Pivoine werd tot tien jaren celstraf veroordeeld, wegens aansporing tot moord en medeplichtigheid aan een grote smokkelaffaire.

De dode in de loods bleek inderdaad Jim Perry te zijn, zodat het noodlot de bendeleider van Chicago in New York had achterhaald.

**

Zonder dat Raffles, Brand en Henderson hadden behoeven in te grijpen had de wrekende gerechtigheid het vonnis over de bandieten voltrokken.

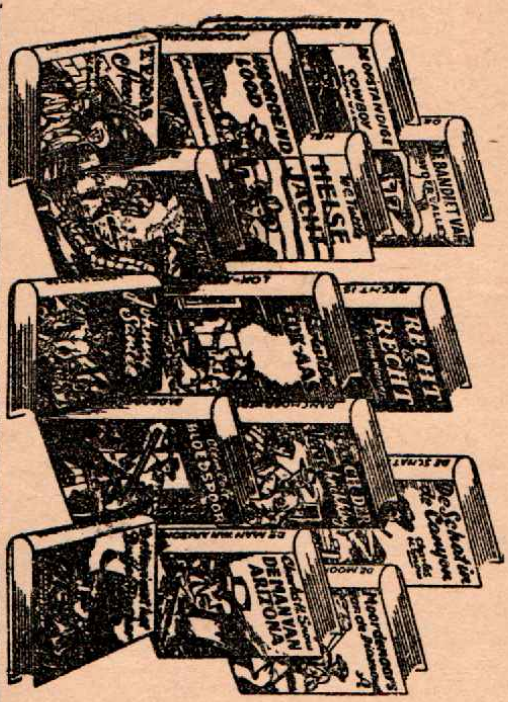
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET TRIO ASKARI

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

12 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Recht in Recht	beide door
2. De Opstandige Cowboy	Frank W. Brown
3. Moordenaar van de Diamond-A	door Denver Barstow
4. De Bandiet van de Powder Valley	door Peter Field
5. Johnny Santos door Arthur Macken	
6. Heide jacht door W. C. Tuttle	
7. Bloedspeer door Clay Call	
8. Ranch der Verstraking	alle door Gladwell
9. De Heide met het Buffelmasker	Richardson
10. Hoordand Loed	
11. De Schat in de Canyon	alle door Ck. H. Snow
12. De Heide van Arizona	
13. Larkans	
14. Texas Scharlt	
15. Steeple Hanz	

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen! Totale ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van levenslange bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Onderpettekende verzoekt te zenden de
13 Wild-West boeken, Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____
te betalen overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

I. L. I.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007